RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.152 van 22 september 2016
in de zaak A. 220.036/XIV-37.165

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Loïca Lambert
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 augustus 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 171.924 van 14 juli 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster voert in haar eerste middel aan dat het bestreden arrest geen antwoord biedt op de door haar ingeroepen schending van de motiveringsplicht ten aanzien van de concrete situatie van haarzelf en haar gezin in Slovakije. Met haar algemene kritiek gaat verzoekster echter voorbij aan de concrete motivering in punt 3.1.2. van het

bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vaststelt dat “verzoekster niet aan[toont] dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk ging of niet voldoende rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen die door haar werden aangebracht” en zij “evenmin aan[toont] dat de verwerende partij deze elementen niet correct zou hebben geïnterpreteerd in licht van voornoemde informatie op basis waarvan kon worden besloten dat de door verzoekster aangehaalde problemen niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoekster maakt geen schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aannemelijk. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat “de vraag of verzoekster al dan niet toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet *in casu* niet ter zake doet”, gaat verzoekster voorbij aan de verdere motivering in punt 3.2.1.2. van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens vaststelt dat verzoekster niet aantoont dat haar kwetsbare socio-economische situatie eraan in de weg staat dat zij een doeltreffende bescherming geniet van overheidswege tegen eventuele discriminatoire praktijken waarvan zij slachtoffer zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar kwetsbaar profiel met betrekking tot de vraag of verzoekster toegang heeft tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet”. Verzoeksters kritiek in het eerste onderdeel van het tweede middel is dan ook gericht tegen een motief van het bestreden arrest dat de strekking ervan niet kan hebben beïnvloed en kan bijgevolg niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing wat betreft de mogelijkheid tot bescherming door de overheid in het land van herkomst heeft nagegaan, zodat van een overschrijding van de annulatiebevoegdheid geen sprake is. Verzoeksters

kritiek dat het bestreden arrest de artikelen 3 en 13 van het EVRM schendt door onterecht te stellen dat verzoekster bescherming kan krijgen in Slowakije terwijl geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de ingeroepen risico's in haren hoofde in geval van terugkeer en het tekort aan bescherming, is bovendien niet verenigbaar met die annulatiebevoegdheid waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikte. Het tweede onderdeel van het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Verzoeksters kritiek in het eerste onderdeel van het derde middel berust op een foutieve lezing van de aanvankelijk bestreden beslissing. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 3.2.2.2. van het bestreden arrest terecht opmerkt, wordt in die aanvankelijk bestreden beslissing nergens gesuggereerd dat het European Roma Rights Center als een actor van bescherming zou kunnen worden beschouwd maar wordt er enkel aangegeven dat enkele van haar lotgenoten er in zijn geslaagd een klacht in te dienen bij de lokale instanties met behulp van deze organisatie maar dat zij daartoe geen stappen heeft ondernomen. Het eerste onderdeel van het derde middel is kennelijk ongegrond.

Waar verzoekster in een tweede onderdeel van het derde middel aanvoert dat zij in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had betoogd dat "de [aanvankelijk] bestreden beslissing in strijd was met artikel 48/5 § 2 Vreemdelingenwet aangezien het CGVS vooreerst niet definieerde over welke instanties of verenigingen het ging en ten tweede omdat deze organisaties manifest geen aanzienlijk deel van het Slowaakse grondgebied beheersen in de zin van artikel 48/5, § 2 Vreemdelingenwet", mist haar middel feitelijke grondslag. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers niet dat verzoekster een dergelijke kritiek had ontwikkeld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de door verzoekster geciteerde overwegingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn niet terug te vinden in het bestreden arrest zodat verzoeksters kritiek als dusdanig niet gericht lijkt te zijn tegen het bestreden arrest. Het tweede onderdeel van het derde middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

4. Door te oordelen dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt dat de informatie aangaande het verdere verloop van de procedure die door andere families werd opgestart van enig belang is met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst kon inroepen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins zijn annulatiebevoegdheid overschreden. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster

zelf geen klacht heeft ingediend, noch stappen heeft ondernomen tegen eventuele onwettige handelingen van de lokale autoriteiten. Het eerste onderdeel van het vierde middel is kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, blijkt uit het bovenstaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vermocht te stellen dat de informatie over de procedures die door andere families werden opgestart in Slowakije niet van belang is. Het tweede en het derde onderdeel van het vierde middel zijn kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tweeëntwintig september tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**